

(המשך ממעמד 13)

“לא, הוא דווקא עושה רושם של מצביע.”
“אתה לא רואה שהוא מדבר עם אנשים בתור.”
“סתם לי חבר, אתה מהעולם הזה, לא? אז כדאי לך לנסוע לשכונות הנידחות של רמלה, שם הולך הרבה חנוני ביונס. אבל לא תספר שאני אמרתי לך, כי הן מפלגה שלי תעשה לי צרות. חוץ מזה הבן שלי מצביע בשבילכם.”

13.30 — קלפי 015-3000, ירושלים

“כמה מפלגות יש בכלל?”
“תביט בלות, תספור!”
“אחת, שתיים, שלוש... חמש-עשרה, שש-עשרה... יותר מדי, אכניס את השלוש הראשונות. זה מספיק.”

13.30 — באר-שבע

בדירה פרטית קטנה ברחוב גרשון, השייכת לשלושה רחוקים, יושב מרכז המתנדבים של רשימת ש' בפיו סיפור. בבוקר צילצל אצלו הטלפון. קול תקיף מודיע בשם הדואר שהוא עומד לנתק את הטלפון למשך היום. האיש נעזם, רותח, מתמרמר. שום דבר אינו עוזר. הוא מבקש לטלפן עוד פעם אחת, כדי להודיע לרכו שני שהעניינים עוברים לידי. הקול בטלפון מסרב.

לבסוף מתברר שזו מתיחה. האיש בטלפון הוא אותו רכז שני עצמו.

חרקה נוסח אשדוד

חוש-הגומר פלמ"ח, המזכיר את ילקוטי-הכנבים. אך היא מביע, איכשהו, את הנכונות הפנימית של כל המתנדבים, בכל הארץ, להתחיל בכל רגע בפרובוקציה או בחבלה.

כמה רכזים מקומיים נקטו בפעולות מקיפות לקידום פני רעה זו. האיש באשדוד הקים רשת אלטרנטיבית שלמה של תקשורת טלפונית, על פי מספרים הידועים רק לשלושה איש.

13.30 — קלפי 914, השטח הגדול, יפו

הצביעו כבר 187 בוחרים, וכבר התגלו אי-סדרים: חסרות מעטפות של ועדות-הבחירות המרכזיות, איש המערך מאשים את איש גח"ל, המטפל במעטפות.

החערה מפסיקה את ההצבעה, וכל חברה מבררים שוב את רשימת הבחורים. המעטפות חסרות.

“נא לרשום זאת בפרוטוקול,” דורש נציג המערך בתקופת ניהול.

13.30 — קלפי 001-0064 מושב ידירמב"ם

חס. זרובים. משעמם.

אשדוד

בעיר הנמל אשדוד הוצבו 13 קלפיות. כל קלפי דומה יותר למרכז בידורי מאשר לקלפי בחירות.

בכנישים העוברים ליד הקלפיות עורכות מכוניות המערך ומכוניות רפ"י תחרויות נוסח החרקה בשכונת-התקווה.

סטירות-לחי בין פעילי שתי המפלגות אינם דבר נדיר. הנוקים ברכוש ובנפש עולים משעה לשעה. המפלגות הגדולות עושות מאמץ של הרגע האחרון, ערך הקול עולה. ערך הכסף יורד.

קלפי 5, בית-ספר גאולים, אשדוד

פרקוד הקלפי הפול עלידי ילדה בת שלוש, שנכנסה לקלפי בלחית אמה. אנשי ועדת הקלפי נאלצו להפסיק את עבודתם למשך 15 דקות, בכדי לאסוף את אלפי הפתקים שהתפוררו על הריצפה.

13.45 — קלפי 825, מנשיה, יפו

ההצבעה מתנהלת לאיטה. בשעות הצהריים היא נפסקת. “אוי קינדערלעך קינדערלעך,” נאנח משקיף כבן 45, ממושקף ומקריח.

“בשביל איהו רשימה אתה יושב?” מתעניינת משקיפה צעירה ממפ"ם.
“בשביל י"א.”

“מה זה? איו מפלגה זאת?” שואלת המשקיפה.

עובדת בשביל כסף

“קידמה ופיתוח, או משהו דומה,” מסביר הממושקף. “זוהי רשימה ערבית.”

“אך אתה לא דומה בכלל לערבי,” מתפלאת נציגת מפ"ם.
“אני דומה לערבי? חס וחלילה!”

14.00 — שיכון ד' באר-שבע

נערה נחמדה בת 16 יושבת במכונית של רפ"י. היא רואה מכונית הנושאת את האות ש', קוראת: “בהצלחה!”

המתנדב עונה באדיבות: “גם לכם!”
הנערה עונה בעחית של אירצון. “אני לא רפ"י,” היא קוראת. “אני עובדת בשביל כסף!”

נערה צעירה, בלונדית, צברית טיפוסית, הנראית ככת קיבוץ.

הקריאה “בהצלחה!” מלווה את המתנדבים, הנושאים את התחית של ש', בכל היום, בכל הארץ. היא נצעקת, תוך כדי נסיעה, ממשאית של מפ"ם ליד אשדוד. היא מושמעת בבאר-שבע מתוך מונית הנושאת, דחקה, את האות ג' של אגודת-ישראל. אנשים זרים דופקים על גג מכונית עומדת של מתנדב, קוראים דרך החלון “תצלחתי!”

האם יהיה קשר בין אהדה פנטסטית זו ויבן. תוצאות הבחירות? בעוד 12 שעות נדע.

15.15 — קלפי 0395, קיבוץ משמריהנגב

כרגיל: אוירה טובה. המשק כמעט עזוב. בועדת-הקלפי יושבות שלוש בחורות — שתי מקומיות מן המערך ושכנה מקיבוץ של מפ"ם, וגבר.

אין לקוחות. משוחחים. מדברים על המיליונים שבזבזו במלחמת-הבחירות.

“אילו נתנו לכם את עשרת המיליונים שהוציאה מפ"ם, למשל, זה היה בחודאי פותר את הבעיות שלכם,” מציע המשקיף.

“אפילו חלק מזה!” עונה בחורה מקומית, באנחה.

“אם משהו מכם ייבחר לכנסת, כדאי שגישי הצעת חוק שתקצר את תקופת-הבחירות לשבועיים!” מציע הגבר.

מניין יקחי המפלגות את מיליוני הלירות, שיצטרכו לשלם עכשיו כריבית שנתית עבור ההלחאה הענקיות שלקחו

פרד ליברלי בקרית-גת התקנא במוניות

לקראת הבחירות? בקיבוץ יודעים מה זאת ריבית קצובה. היא חונקת את המשקים.

15.45 — קלפי 2023, קיבוץ להב

בפתח יושבת צעירה היננית וקוראת את העולם הזה. אין היא מאמינה למראה עיניה כאשר היא רואה את איש העולם הזה.

איש-קיבוץ, שכיהן בקלפי הסמוכה של הבדואים, חוזר הביתה, רוצה להצביע. הוא רואה את גליון השבועון בידי חברת-הלמשק, מספר: “בקלפי שלי אסרו על חברי החעדה לקרוא את העולם הזה במשך היום. אמרו שזוהי תעמולת בחירות.”

חיוכים. אחירה לבבית. הפתקים מונחים במקומם, ישרים כחילים בקבראחים. הכל בסדר.

15.30 — באר-שבע

מכוניות ומוניות מסיעות מצביעים. תור ענק ליד הדואר. אנשים מבררים איפה הם צריכים להצביע. לא מתמצאים בסידורים.

המשטרה בבאר-שבע אחראית ל-328 קלפיות, גם באש-קלון והסכיבה. יש תיגבורת רצינית של שוטרים ממשמר הגבול. היא מחכה, על כל צרה שלא תבוא, בחצר המשטרה.

בריגורא, דובר המשטרה במקום, מספר שהיו בעיות עם שייך אל-הוויילי, מכיוון שדרש כי יעבירו את הקלפי למקום יותר קרוב לאוהלו. סוף-סוף הוא שייך. אחרי-כך הוא לא רצה לפתוח את הקלפי. בסוף הוא נכנע.

באבראלניג, ארבעה קילומטר מנבטים, התקוטטו בידוי אים, כי לא הסכימו על התור. שניים נפצעו קשה, ואחד הובל אל שולחן הניתוחים. כמה בידואים עצורים במשטרה. הדובר מציין כי חלה הפוגה בפעילות העולם התחתון בבירת הנגב. הפושעים מצאו עיסוק במיסגרת הפעילות המפלגתית.

16.00 — קלפי 102, שיכון אלה, באר-שבע

היושבראש איננו, והשיטר מנהל במקומו את ההצבעה, יחד עם הנציג הדתי. אומרים לו שאסור, והמשקיפה של המערך מסבירה שככה זה, בכל בחירות.

נכנסת נעימה ששון. זקנה בעלת שער לבן וצמות. נוחתת תעודת-זהות, וכולם רואים שהיא מחויקה ביד פתק של כ"א. לא מוצאים את השם שלה בפניקס הבוחרים. נושמים לרוחה.

לאסור את רבע המדינה

נכנסת עיד מצביעה. גם את שמה לא מוצאים בפניקס. “תלכי למטה של מפלגה אחת, ויגידו לך איפה את צריכה להצביע,” אומרים לה.

“אני הולכת הביתה, על הטול, ואל תבלבל לי את המוח.”

16.45 — קלפי 039-7000, בית-ספר ממלכו דתי ז' לוד

יש לו זכות בחירה. אין לו. יש לו. אין לו. יש. בכל פעם מרים משהו את קולו באוקטבה אחת. חצי דף קרוע בתעודת-הזהות שוללת מאורח את להצביע? חבר ועדת-הקלפי אומר לצערו שכן. היושב הנכבד סבור שלא. לאורח עצמו לא איכפת הרבה.

17.00 — קלפי 005-0070, בית-ספר גא אשדוד

מארוקאי שמנמן, טיפוס של חנוני, בן 45. מתי בחירות, בלחית אשתו. הוא מגיש את תעודת-הזהות מקבל מעטפה, ניגש לתא-הקלפי. לפתע הוא נעצר לשילחן החערה.

“איפה הכסף?” הוא שואל בחשך.

היושבראש הדתי מרים את גבות עיניו. “אין חברי החעדה מפסיקים את עיסוקיהם.”

“באתי מבאר-שבע. שלחו אותי מהמערך. לא הכסף, לא מצביע.”

“הבטיחו לך כסף?” שואל אחד המשקיפים.

האיש תופס שמהו אינו בסדר. משהו משוה בתנועה קלה. תוך כדי משפט הוא נסוג. כסף... בשביל לחזור לבאר-שבע.

“אנחנו לא משלמים,” אומר היושבראש.

“אז אני לא מצביע!” פוסק האיש.

אבל האשה כבר קיבלה את המעטפה. עכשיו היא מן התא, שמה את המעטפה בחיבת הקלפי.

האיש מתרגז. “אמרתי לך לא להצביע אם אין כסף מתרעם.”

הוא מחזיר את המעטפה. משהו רושם לו “רח' דוכיפת 7” כתיבתו של המערך.

הבוחר הבא נכנס. איש אינו מגיב על התקופת כל המפלגות מתייחסות אליו בסלחנות מבודחת. קרוב זה יכול לקרות לכל אחד.

מובן שלא עולה על דעת איש מהם לקרוא למשקיף לגבות עדות על עבירה פלילית שהעניש על חמש שנות מאסר.

מה פתאום? וכי ילכו לאסור את רבע המדינה?

18.00 — קלפי 001-0696, כפר-חב"ד

האוירה ידידותית מאוד. נציג המערך מחליף בדיחות גסות כמובן, עם נציג האגודה. שניהם נהנים מאד. אם לא היו מודמנים לאותה ועדת-קלפי, ספק אם מדברים זה אל זה בחופשיות רבה כל כך, על כל שקשור בבחירות ובמפלגות.

קלפי 404-3000, שכונת רסקו, ירושלים

מגיע בוחר. הוא מציע את תעודת-הזהות שלו, עו ליו"ר ועדת-הקלפי לאתר את שמו.

“סליחה אדוני, רשום פה שהוציא אותך מן הרשימה הועברת למקום אחר.”

“לאן? מה פתאום?”

“מצטער. עליך לגשת ללשכת מודיעין בדואר, כדי לברר שם מה מצבך.”

בדואר המרכזי של ירושלים צפוף. כולם מבררים על כולם. גם פה מצטערים, מציעים באדיבות לגשת למשרד הפנים.

השוער במשרד הפנים צוחק: “היום? מה לברר? איפה לברר? לא עובדים היום.”

בלית-ברירה ניגש האורח למשרדי המערך. הוא שונא אותם, אבל מילא, אולי יוכל לנצל אותם.

במערך מבררים ומבררים, מודיעים בצער שכנראה אין לו זכות בחירה בכלל.

בלילה, שעה לפני הסגירה, מנסה הבוחר חסרת-הזכות את מזלו מחדש. הוא ניגש שוב לקלפי, שבה היה בביקר, מגיש את תעודת-הזהות.

“מצטערים, הוציאו אותך מרשימת הבוחרים.”

“למה? לאן העבירו אותי?”

“רגע רגע, נברר. כתוב פה 5000-391. זה חל-אכיב.”

“מה השעה?”

“אחת עשרה ורבע.”

“איך אספיק להגיע לתל-אביב איך אצביע?”